

μῖαν, ἐπανελάβανε μετὰ στεναγμοῦ καρτερίας. «Πα-
ρῆλθε καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα· ὀλίγαι ἐβδομαδες ἀκόμι
μένουν, καὶ ὁ μαθητευόμενος ἰατρός μας θέλει μᾶς
ἰατρεύσει ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἐγκαρτερίας.» Ἡ
Λουκία, ποτίζουσα τὰ ἄνθη τῆς καὶ κλαδεύουσα τὰ
δενδρῦλλά της, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀποκλειστικὴν
κατεργασίαν, ὠλισθαίνει εἰς τολμηρὰς ἐρωτήσεις ἐπὶ τοῦ
ἀντικειμένου τοῦ ἐξαδέλφου της. Ὁ γέρον τὰς πε-
ριεστέρησε πάντοτε, ἡ εἰδὼν ἀμφιβόλους ἀπαντήσεις.
Δὲν διατάζομεν δὲ νὰ ὑποθεσώμεν, ὅτι ἐπραττεν ἐπί-
τηδες οὕτω, διὰ νὰ διερεθίσῃ τὴν περιέργειαν τῆς νεά-
νιδος. Τῷ ὄντι, τὰ πράγματα ἀπέδειξαν ἀκολούθως
ὅτι τοιοῦτος ἦτο ὁ σκοπὸς του.

Οἱ γονεῖς, ὡς συνειθίζεται εἰς τὰ μυθιστορήματα
καὶ ἐνίοτε καὶ εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, εἶχον σχεδιάσει,
κρύφα τῶν τέκνων τῶν, σχέδια γάμου, ὅστις ἐμελλε
νὰ ευσφίγῃ περισσότερον τοὺς δεσμούς τῆς ἀρχαίας
φιλίας τῶν. Ἀλλ' εἴτε ὡς σωφρονέστεροι, εἴτε ὡς
ἐμπειρότεροι πολλῶν ἄλλων γονέων, δὲν θεωροῦσαν
τὸ σχεδίων εἰς τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη. Ὁ ἰατρός ἐγί-
νωσκεν, ὅτι ἡ ἀντιλογία εἰς τὸν ἐμπόδιον τοσεύτον ἀπο-
τελεσματικὸν εἰς τὸ πνεῦμά μας, ὥστε εἰς πολλὰς
περιστάσεις, καὶ ἰδίως εἰς ἐκείνην ἥτις ἦδη τὸν ἀπὸ
σχόλει, ἀρκεῖ νὰ ἐκκαλέσῃ τις μῖαν ἰδέαν, καὶ παρעוּבּ
συλλομβάνει ἄλλην ἐννοσίαν. Διὰ τοῦτο, εἰς τὰς πρὸς
τὸν πρὸς τὴν μᾶς ἐπιστολάς του, ἀνέφερεν ἀπλῶς
τὸ ὄνομα τῆς Λουκίας, μόνον διὰ νὰ μὴ λησμονήσῃ ὁ
υἱὸς του, ὅτι εἶχεν εἰς τὸν κόσμον ἐξαδέλφην δεκαε-
πταετῇ, ξανθόκεμον καὶ ἀξίεραστον.

Ἐκ τῆς ἐπιτηδείου ταύτης πολιτικῆς τοῦ σοφοῦ
ἱατροῦ μας, ἐκόμενον ἦτο ὁ Ῥαῦμόνδος νὰ φλέγηται ἀπὸ
τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ εἶδῃ καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὴν ἐξα-
δέλφην του, αὐτὴ δὲ πάλιν ἀπ' ἐτέρου, ἀνευ δικαίᾳ
λογημένης αἰτίας, νὰ εὗρισκε τὰς πρώτας λίαν μακρὰς
καὶ βραδείας παρερχομένας.

Ἐν τούτοις ἡ περιπόθητος ἡμέρα ἔρθε ἔν τῷ
μέσῳ γενικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως.

Ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου οἱ δύο νέοι συνενόηθησαν
θαυμασίως. Συνητιῶντο κατὰ πάντα στιγμὴν τυχαίως,
ὡς ἔλεγον, τὸ δὲ τυχαίως τοῦτο ἔμενε πάντοτε
ἀνεξήγητον, ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν νέων ὡς μέγα εὐτύ-
χημα, καὶ τὸ ἀπόρρητον διέμεναν ἐγκαλεισμένον ἐν τῇ
καρδίᾳ ἐκάστου αὐτῶν. Πολλὰς τὰ μέλη τοῦ οἰκογε-
νειακοῦ συλλόγου, βλέποντα αὐτοὺς συνομιλοῦντας ἔχε-
μύθως, σιγαλῇ τῇ φωνῇ, ἢ ἀπομακρυνομένους τῆς οἰκίας,
μὲ βάδισμα, τοῦ ὁποίου ἡ φυσικὴ ἀφείλεια ἐπρόδιδε
μεγάλην ἐνασχόλησιν, πολλὰς τις λέγομεν τὰ μέλη τῆς
οἰκογενείας συνήλατιον μετὰ τῶν βλέμματα ἐκ-
φραστικά.

— Λοιπὸν, ἐξαδέλφη, ἡρῶτα ὁ ἰατρός με ὕψος ἐκ-
φράζον χαρὰν ἐνταυτῷ καὶ θρίαμβον, θὰ μοῦ δώσῃ
τὴν Λουκίαν διὰ νόμφν.

— Ἐξ ὧν μοι καρδίαν, ἀπεκρίνετο ἡ μήτηρ τῆς
νεάνιδος· ὁ Ῥαῦμόνδος σου θὰ γίνῃ υἱὸς μου.

— Καὶ σὺ, πάτερ μου, θὰ ἐλογίσῃς τοὺς γάμους
αὐτῶν τῶν τέκνων, καὶ ἡ εὐλογία σας θέλει τὰ κατα-
στήσει εὐδαίμονα, ἔλεγεν ὁ πατὴρ τῆς Λουκίας πρὸς
τὸν ἱερέα, ὅστις ἀπεκρίνετο πάντοτε δι' ἐνὸς ἀ μ ἡ ν.

Αἱ διακοπαὶ παρῆλθον, δυστυχῶς, πολὺ ταχέως!
Ἔτος δόλοκληρον τὰς διεδέχθη, τὸ ὁποῖον ἐφάνη καὶ τοῦ
αἰῶνος μακρότερον εἰς τοὺς δύο ἑραστάς. Ἐν τούτοις
τὸ φθινόπωρον ἐπαρῆλθε πάλιν, καὶ ἐπανέφερε τὸν νέον
σπουδαστὴν μᾶς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας του.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἦδη ἐξηγίεται ὁ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ
ποταμοῦ περίπατος τῶν δύο ἡρώων μᾶς, περὶ οὗ ἀνε-
φέροντο εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ διηγήματος.

Ὁ Ῥαῦμόνδος καὶ ἡ Λουκία περιεδιόβον λοιπὸν
ὁμοῦ ἐπὶ τῆς γλῆσς μετὰ ἑτάματα ἄτακτα, ἥτις ἐπὶ μὲν
βραδεία, ὅτε οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας ἦσαν σφοδρότεροι, ἐπὶ
δὲ ταχέα, ὅτε βαθὺς στεναγμὸς ἀνεκούφιζεν ὁπω-
σοῦν τὸ πάθος.

Ὁ ἀγροτικὸς κύων, ὅστις, ὡς εὐκόλως δύναται τις
νὰ συμπεράνῃ, δὲν συμπεριλήφθη ἐντὸς τοῦ διηγήμα-
τός μας ἀνευ τινὸς αἰτίας, ἔτρεχε ἀνὰ πᾶσα στιγ-
μὴν πρὸς τοὺς δύο ἑραστάς, διὰ νὰ τοὺς θωπεύσῃ
κινῶν τὴν οὐρὰν του καὶ ἀπεινίζων τὸ βλέμμα του
πρὸς αὐτούς, ὥστε τοῖς ἀπεύθυνεν ἐρωτήσεις.

— Ὁ Δυστυχὴς Ὑῶφ (ὁ κύων ἔφερε τὸ ἀγγλ. κὸν
τοῦτο ὄνομα ἕνεκα τοῦ κίτρινου χρώματος τῆς τρι-
χὸς του), πόσον φαίνεται χαρούμενος διότι σὲ ἐπα-
νίδεν, ἐξαδέλφε! ἔλεγαν ἡ Λουκία· ἔλπις πόσον σὲ
εὐχαριστεῖ διὰ τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν τοῦ ἔσκαμς.

— Ἐδῶ τὴν πρώτην φορὰν ἐγνωρίσθημεν μετ' αὐ-
τόν, εἶπεν ὁ σπουδαστὴς προσήλῳ τὰ βλέμματά του
ἐπὶ τὸν ροῦν τοῦ ὕδατος.

— Ὅχι, ὀλίγον ἀπώτερον, Ῥαῦμόνδε, ἐπανελα-
βεν ἡ Λουκία· βλέπεις ἐκεῖνα τὰ καλάμια;

— Ναί, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ὡς
ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ, διέταξες τὸν δοῦλόν σου, ἐξαδέλφη,
νὰ σώσῃ ἀπὸ τὰ ὕδατα τὸν νεογέννητον, τὸν ὁποῖον
τοσοῦτον σκληρῶς κατεπρόντιζον ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ
μετὰ τῶν ἀδελφῶν του.

Ὁ Ὑῶφ ἀνεπήδησε διὰ νὰ φθάσῃ τὴν χεῖρα τοῦ
Ῥαῦμόνδου, ἥτις ἐδείκνυε τὸ μέρος τῆς σωτηρίας του·
ἐπειτα ἀπεμακρύνθη σκιρτῶν, καὶ ἔδραμεν εἰς καταδίω-
ξιν ὠραίου νυκτερινοῦ βόμβυκος, τείνοντος τὰς πτι-
λωτὰς πτέρυγας του πρὸς τὸν ἥλιον.

Ἡ Λουκία ἐξηκολούθησε.

— Πῶς ἔτρεμεν ὁ δυστυχὴς ὅταν τὸν ἐβαλες κα-
τάβρεκτον ἐπάνω εἰς τὸ περιστήθιον μου!

— Ἐνθουεῖσαι, Λουκία, τί σὲ εἶπα ὅταν σοῦ τὸν
παρέδωσα;

Ἡ νεᾶνις ἀπήντησε δι' ἑλαφρῶν κινήσεων τῶν ὤμων
καὶ τῆς κεφαλῆς.

— Λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὸν ἀποδώσῃς;

— Ὅχι, ποτέ! ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ Λουκία.

— Ἡ εὐρεῖς, Λουκία, ὅτι ἦλθε τότε πολὺ ἐγκαί-
ρως ὁ πιστός μας;

— Πῶς ἐγκαίρως;

— Δὲν εἴμεθα δυσηρεστημένοι ἐκείνην τὴν ἡμέραν
μεταξὺ μας;

— Τὸ ἐνθουεῖται ἀκόμι, Ῥαῦμόνδε;

— Κάλιστα· διότι δὲν ἤξιώρω εἰς τί ἄλλο ν' ἀπο-
δώσω τὸν ἰσχυρισμόν σου περὶ τοῦ ἀσυμβιβάστου τῶν
χαρακτῆρων μας καὶ . . .

— Ἐδεῖχθης πολὺ ψυχρὸς τὴν ὥραν ἐκείνην, κύ-